

Arrest

nr. 222 806 van 18 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ORABI *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Balbale en niet te weten tot welke clan u behoort.

U groeide op in het gezin van O.A.M. en zijn echtgenote, S.O.M.. Zij hadden samen 3 (oudere) kinderen: H., R. en Abd.. Ook Abd., zoon van O.A.M. en een andere moeder, woonde in bij jullie. U dacht aanvankelijk dat zij respectievelijk uw biologische ouders en uw biologische zussen en broers waren. Toen u opgroeide merkte u dat zij niet uw biologische familieleden waren. Immers, uw 'ouders' wilden niet dat u hen 'vader' en 'moeder' noemde, buitenshuis zeiden de mensen dat dit niet uw echte familie was en kinderen zeiden tegen u dat u een vondeling was en geen ouders had.

Uw buren vertelden u dat uw biologische vader uw biologische moeder in de steek had gelaten waarop u te vondeling werd gelegd. Uw gastfamilie had geen respect voor de mensenrechten en mishandelde u. U diende al het huishoudelijke werk te verrichten. Uw 'zussen' behandelden u slecht en uw 'broer' Ab. poogde u te verkrachten. Uw gastfamilie had een dochter die overleden was en u nam haar plaats in het gastgezin in. U nam haar identiteit over. Zo kon u officiële documenten krijgen: een identiteitskaart en een paspoort. In mei 2014 reisde u met uw gastgezin naar Addis Ababa alwaar jullie een drie maand durende vakantieperiode doorbrachten. Jullie verbleven in de woning van uw 'broer' Abd. die in Addis een u onbekend beroep uitoefende. Begin 2015 ging u per bus naar de markt op Place Rimbaud te Djibouti-stad. U deed veel inkopen. U liet uw boodschappen vallen en een man, A.O.A., hielp u de boodschappen oprapen. Jullie wisselden elkaars telefoonnummers uit, en onderhielden contact. Ongeveer 2 maanden later startten jullie een liefdesrelatie. In mei 2015 reisde u met uw gastgezin naar Addis Ababa alwaar jullie een drie maand durende vakantieperiode doorbrachten. Jullie verbleven in de woning van uw 'broer' Abd. die in Addis een u onbekend beroep uitoefende. In juni 2016 kwam A.O.A. naar de woning van uw gastfamilie en vroeg uw hand. Uw gastfamilie wilde echter niet dat u met een vreemde zou huwen. Hierop werd u gedwongen uitgehuwelijkt aan een oude buurman, M.A.A. genaamd. M.A.A. was bovendien de werkgever van uw (gast)vader. M.A.A. had al een andere oudere echtgenote, F. genaamd. In juli 2016 huwde u met M.A.A.. U trok in bij uw echtgenoot. U werd mishandeld en beledigd door M.A.A.. Ook zijn eerste echtgenote, F., sloeg u. In januari 2017 was u aanwezig op een trouwfeest. U maakte van de gelegenheid gebruik om te vluchten. U ging naar A.O.A., de man waar u van hield en die in Cité Hodan woonde bij zijn tante langs vaderszijde. U verbleef hier tot uw 'vader' u in mei 2017 kwam ophalen. U werd geslagen en ook uw geliefde werd geslagen. Op 30 mei 2017 verliet u Djibouti en reisde u naar Ethiopië. U ging naar de woning van uw 'broer' Abd. en vertelde hem dat u zelfmoord wilde plegen. Abd. was van plan om om toeristische redenen naar Europa te reizen en u vroeg hem om u mee te nemen opdat u een beter leven zou hebben in Europa. Op 10 oktober 2017 verliet u met behulp van een smokkelaar Addis Ababa (Ethiopië) en reisde u naar een u onbekend land in Europa. Op 5 mei 2018 verliet u dit land en reisde u naar België alwaar u op 17 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Om uw verzoek te staven legt u volgend document neer: een Djiboutiaanse identiteitskaart (nr. 194899) op naam van D.O.A. uitgegeven op 10 december 2016 (s.l.).

Nadat u een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt ontving het CGVS op 30 oktober 2018 een brief van uw advocate, meester Suzanne Van Rossem. Deze brief stelt dat u enkele feiten wenst recht te zetten. Zo zou u sinds 2014 in Addis Ababa (Ethiopië) verbleven hebben bij de oudere man aan wie u uitgehuwelijkt werd. Uw gastfamilie zou deze man leren kennen hebben tijdens hun verblijf in Addis Ababa. U kan niet terugkeren naar Djibouti omdat u daar geen netwerk of opvangnet heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u als vondeling werd opgenomen in een gastfamilie die u slecht behandelde. Vervolgens zou deze gastfamilie u gedwongen uitgehuwelijkt hebben aan een oude man, M.A.A. genaamd. U ontvluchtte uw gedwongen echtgenoot omdat ook hij u mishandelde en u een liefdesrelatie had met een andere man, A.O.A. (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18 oktober 2018).

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegenstrijdige, wisselende en intentioneel bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot cruciale elementen van uw relaas die uw algehele geloofwaardigheid ernstig onder druk zetten.

Zo kan worden opgemerkt dat u zowel tijdens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS volhield dat uw persoonlijke problemen – met name het gedwongen huwelijk van 16 juli 2016 en de gebeurtenissen die hieruit voortvloeiden – plaatsvonden in Djibouti en dat u pas op 30 mei 2017 Djibouti verliet (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18 oktober 2018, p. 11, zie vragenlijst CGVS dd. 17 juli 2018, punt 3.5 en verklaring DVZ dd. 12 juli 2018,

punt 31). De protection officer van het CGVS wierp u tweemaal op "Wij hebben informatie dat u reeds sinds 2014 in Addis Ababa woont?" (zie notities CGVS, p. 26), stelde vervolgens "Wij hebben informatie dat u sinds 2014 over een verblijfsvergunning beschikt in Addis?" (zie notities CGVS, p. 26) en stelde uiteindelijk expliciet "Wij geloven niet dat u na 2014 nog in Djibouti geweest bent?" (zie notities CGVS, p. 26) doch tijdens het volledige persoonlijk onderhoud bleef u volharden dat u na 2014 wel degelijk bent teruggekeerd naar Djibouti [na uw vakantiebezoekjes aan Addis in 2014 en 2015], dat u in Djibouti verbleef (zie notities CGVS, p. 26) en dat uw problemen zich afspeelden in Djibouti. **Uit informatie waarover het CGVS beschikt bleek immers dat u op 10 augustus 2014 Ethiopië binnenkwam een Ethiopische verblijfsvergunning verkreeg op basis van het diplomatieke statuut van uw broer A.W.O.A. (zie administratief dossier). Bijgevolg kan aan het door u beweerde gedwongen huwelijk dat zich in 2016 in Djibouti zou afgespeeld hebben en aan de feiten die hieruit voortvloeiden geen geloof gehecht worden.** Pas op 30 oktober 2018, mits een brief van uw advocate, meester Suzanne Van Rossem, gaf u toe dat u inderdaad sinds 2014 in Ethiopië verbleef. De brief stelt eveneens dat u wel degelijk gedwongen uitgehuwelijkt werd door uw gastfamilie aan een oude man [in 2014] en dat u sinds 2014 al in Addis verblijft bij deze oude man.

Wat betreft uw nieuwe beweringen namelijk dat u sinds 2014 in Addis Ababa verblijft bij de oude man waar u gedwongen aan werd uitgehuwelijkt kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat uw 'broer' Abd. in Addis Ababa woonde, dat hij u normaal behandelde (p. 20) en een goede man was (p. 27). Abd. wist dat zijn familieleden slechte mensen waren en u mishandelden (p. 25). Gevraagd waarom hij u niet hielp in 2014 of 2015 – u verliet Ethiopië pas in september 2017 volgens uw visumdossier – verklaarde u dat hij in het buitenland woonde [in Ethiopië nvdr]. Vervolgens blijkt uit het visumdossier waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat A.W.O.A., Third Secretary at the Permanent Diplomatic Mission to Ethiopia, African Union and UN Economic Commission for Africa, een Schengen visum regelde voor u en zichzelf in september 2017. U verklaarde dat uw 'broer' Abd. op vakantie naar Europa kwam en u meenam opdat u een beter leven zou hebben in Europa (p. 24). **Het is dan ook niet geloofwaardig dat, mocht u werkelijk sinds 2014 in miserele omstandigheden geleefd hebben in Addis Ababa uw 'broer' niet eerder enige actie zou ondernomen hebben om uw lijden te stoppen.** Bovendien blijkt uit een Djiboutiaanse identiteitskaart in uw visumdossier afgeleverd op 19 maart 2014 alsook uit de door u neergelegde Djiboutiaanse identiteitskaart uitgereikt in december 2016 dat u student was hetgeen onverenigbaar is met het door u geschetste profiel van gedwongen uitgehuwelijkte en mishandelde echtgenote die jarenlang geen mogelijkheden had om aan haar penibele situatie te ontsnappen. U bevestigde tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u in Ethiopië naar een privéschool ging (p. 27).

Ook over uw reisweg legde u verklaringen af die niet stroken met uw visumdossier.

U verklaarde u voor de DVZ dat u op 30 mei 2017 Djibouti verliet, naar Ethiopië reisde en in oktober 2017 met een smokkelaar naar een u onbekend land in Europa reisde (punt 30-31). U verklaarde in Europa de smokkelaar op de luchthaven uit het oog verloren te hebben (punt 30) en vervolgens een half jaar bij een Arabische man genaamd Mu. verbleven te hebben alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen (punt 30). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u samen met uw 'broer' naar een officiële plaats werd meegenomen, wellicht een ambassade, en dat u samen met uw 'broer' als toerist naar Europa vertrok (p. 24-25). Uit uw visumdossier blijkt dat u reeds op 16 september 2017 met uw 'broer' naar Praag (Tsjechië) afreisde.

Wat betreft de schriftelijke bewering van uw advocate, meester Suzanne Van Rossem, dat u niet kan terugkeren naar Djibouti omdat u geen netwerk of opvangnet heeft omdat u problemen kende met de gastfamilie die u onheus behandeld heeft kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. U verklaarde dat u een vondeling was (p. 7), dat u op jonge leeftijd reeds besepte dat u niet werd opgevoed door uw biologische ouders omdat u hen niet 'mama' en 'papa' mocht noemen (p. 8), dat u door uw gastfamilie mishandeld werd (p. 7), dat uw gastfamilie de mensenrechten niet respecteerde (p. 7), dat u uitgehuwelijkt werd tegen uw wil (p. 12), dat uw zussen u mishandelden (p. 20), dat uw broer Ab. u poogde te verkrachten (p. 20), dat u op 10-jarige leeftijd niet meer naar school ging en enkel nog het huishouden deed (p. 22) en dat u al het huishoudelijke werk diende te verrichten (p. 19). **Deze verklaringen stroken echter niet met enkele vaststellingen.** Zo verklaarde u namelijk dat u nooit naar hulp gezocht hebt voor uw situatie (p. 10), dat u nooit naar de politie ging (p. 10) en schijnbaar heeft u ook op geen enkele andere manier zoals via bemiddeling naar een oplossing voor uw situatie gezocht. In het licht van uw beweringen dat uw 'broer' Abd. wist dat zijn familieleden slechte mensen waren en u mishandelen (p. 25) en rekening houdend met zijn positie als diplomaat is het merkwaardig dat u zelfs nooit een poging ondernam om uw miserele situatie op te lossen. Daarnaast blijkt dat u soms (alleen) de bus nam naar Djibouti-stad om naar de markt te gaan en hierdoor de mogelijkheid had om een geliefde, A.O.A., te ontmoeten (p. 15-16).

U verklaarde dat deze markt 'ver weg' was van de woning van uw gastfamilie (p. 15). Bovendien verkeerde u in de mogelijkheid om telefonisch contact te onderhouden met uw geliefde (p. 16), zeer vaak met hem te telefoneren (p. 17), hem te ontmoeten in de publieke tuin te Balbala (p. 18) of bij zijn tante in Cité Hodan (p. 18). Enerzijds is het merkwaardig dat u gezien uw beweerde situatie deze vrijheden kon genieten. Anderzijds is het merkwaardig dat u – u woonde enkele maanden in bij uw geliefde en zijn tante – ook via hen geen pogingen ondernam om een uitweg te bekomen uit uw benarde situatie. **Aldus kan besloten worden dat het door u geschetste profiel van vondeling (p. 7) en slavin in het huishouden (p. 27) weinig geloofwaardig is.** Uw bewering dat u als huis-slavin de identiteit innam van een overleden dochter blijkt dan ook een boude bewering die u niet kan staven. Bijgevolg kan ook niet gesteld worden dat u bij terugkeer naar Djibouti geen netwerk zou hebben. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uit uw visumdossier blijkt dat u op 17 september 2017 arriveerde in Europa doch pas op 17 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In het licht van uw bewering dat uw 'broer', die diplomaat is u naar Europa bracht om een beter leven te vinden is het dan ook bijzonder merkwaardig dat u 8 maanden gewacht heeft om een verzoek in te dienen. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u pas na 8 maanden besloot een verzoek in te dienen, relativeert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 januari 2019 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens haar "is het duidelijk dat verzoekster door haar pleeggezin werd uitgehuwelijkt en dat zij door haar echtgenoot ernstig werd mishandeld, evenals door zijn eerste echtgenote".

Zij stelt dat het in Djibouti gebruikelijk is "om jonge vrouwen en meisjes uit te huwelijken aan een (veel oudere) man die zij niet kennen en waarmee zij eigenlijk niet willen huwen". Uithuwelijking, besnijdenis en "het mishandelen van vrouwen door hun echtgenoot" is, aldus verzoekster, "dagdagelijkse praktijk in Djibouti". Zij wijst erop dat "reeds duizenden vrouwen hebben getracht om Djibouti om die reden te verlaten en zij vrezen voor hun leven bij een terugkeer omdat de echtgenoot uit zal zijn op bloedwraak". Zij klaagt aan dat er weinig aandacht is voor "huiselijk geweld en mishandelingen" en dat "wetenschappelijke onderzoeken naar de actuele situaties schaars [zijn]". Zij wijst evenwel op "berichtgeving en bijvoorbeeld het vluchtelingenbeleid in Canada" dat zou aantonen "dat er wel degelijk sprake is van ernstige vormen van huiselijk geweld en mishandeling in Djibouti".

Verzoekster benadrukt dat zij "getraumatiseerd is en dat het openlijk praten over haar problemen voor haar bijzonder moeilijk is", dat vrouwen in Djibouti "sowieso minderwaardig" zijn waardoor "vrouwen veel minder geneigd zijn om te praten over hun problemen" en dat het ook voor verzoekster "niet eenvoudig is om over haar mishandelingen te praten". Zij meent wat hier "onterecht geen rekening mee gehouden [werd] door verwerende partij" en zij wijst op "een Canadees artikel" waarin wordt aangegeven dat slachtoffers van geweld getraumatiseerd zijn en niet geneigd zijn om te praten over het geweld.

Aangaande de subsidiaire bescherming, voert verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht aan "aangezien men verzoekster tevens afwijst om het subsidiaire

beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij haar echte individuele redenen na te gaan". Verzoekster meent "dat zij wel degelijk problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar haar land van herkomst", terwijl de commissaris-generaal "geen afdoende motivering aangeeft waarom men verzoekster weigert en dat men nalaat een onderzoek te doen naar de actuele situatie in Djibouti omtrent mishandeling van jonge vrouwen en gearrangeerde huwelijken".

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en verzoekster als vluchtelingen te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te *"vernietigen en terugsturen naar het Commissariaat Generaal voor verder onderzoek en aanpassing aan de huidige situatie"*.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster *"Artikel: "1 in 6 female asylum seekers fleeing gender-based persecution", K. Pauls, CBC News"*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan."

2.4.2. Voorop benadrukt de Raad dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat ze kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat verzoekster waarheidsgetrouw en oprecht is.

2.4.3. Verzoekster faalt echter manifest in haar verplicht tot medewerking nu haar verklaringen loutere beweringen blijven die ze niet nader kan toelichten en onverzoenbaar zijn met de documenten in het administratief dossier.

2.4.4. Zo beweerde verzoekster dat zij ten vondeling werd gelegd door haar biologische ouders, maar kwam zij niet verder dan vage verklaringen hieromtrent: *“De mensen die me grootbrachten zeiden dat ze me op de vloer vonden. [...] Ze vertelden me dat ik geen verwanten en geen familie had en op de vloer werd gevonden, toen ik opgroeide realiseerde ik me dat zij geen familie waren.”* (notities, p. 7). Verzoekster stelde dat haar burens haar wel vertelden *“dat mijn moeder me weggooiden en dat mijn vader de moeder in de steek liet toen ze zwanger was”*, maar verzoekster wist niet hoe oud ze was toen ze achtergelaten werd, waar ze achterlaten werd, noch wie haar biologische ouders waren en of ze nog leven (notities, p. 7-9). Dat verzoekster zich niet verder informeerde over haar afkomst en biologische familie, omdat haar adoptiefamilie haar dit verbood (notities, p. 9), is weinig aannemelijk, daar verzoekster volgens haar overige verklaringen genoeg vrijheid genoot (zie *infra*) die haar zou hebben toegelaten om desgevallend bij haar burens nadere informatie in te winnen (notities, p. 17-18).

2.4.5. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster aanvankelijk aangaf dat zij nooit een andere naam dan D.O.A. had en dat zij over een geboortecertificaat, een identiteitskaart en een paspoort op haar naam beschikte (notities, p. 3-4), maar later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze documenten verkregen werden onder de naam/identiteit van de overleden dochter van haar adoptieouders (*“Ik weet het niet, ze zeiden dat ze een overleden dochter hadden en de papieren van die dochter gebruikten voor mij. [...] Ze maakten het van de papieren van de dochter. [...] Dat was het geboortecertificaat van hun dochter.”*; notities, p. 9-10). Verzoekster wist echter niet wanneer deze dochter zou zijn geboren of gestorven (notities, p. 10) terwijl het een kind moet geweest zijn van ongeveer dezelfde leeftijd wanneer de documenten haar werden gegeven. De Raad kan echter niet inzien waarom een familie die volgens verzoekster haar niet wil opnemen in de familie, wel de documenten zou verstrekken van een overleden dochter. Verzoeksters relaas is ongerijmd in het licht van haar overige verklaringen.

2.4.6. Zo meet verzoekster zichzelf een profiel aan van mishandeld meisje dat als slaaf het huishouden van haar adoptiegezin moest doen. Anderzijds stelde zij dat zij *“9 jaar”* naar een privéschool ging (verklaring DVZ, vraag 11; notities, p. 22), en zij tijdens haar verblijf in Ethiopië in de zomermaanden van 2014 en/of 2015 ook naar een privéschool in Addis Abeba ging (notities, p. 27), dat zij alleen met de bus *“ver weg, in Djibouti-stad”* naar de markt ging (notities, p. 15-16) en dat zij een geheime relatie kon aanknopen, haar geliefde *“zeer vaak”* belde en hem ook meermaals stiekem wist te ontmoeten (notities, p. 17-18).

2.4.7. Verzoekster verklaringen zijn niet enkel intern incoherent, ze stroken evenmin met de stukken uit het administratief dossier met name met de Djiboutiaanse identiteitskaart in het visumdossier, afgeleverd op 19 maart 2014 toen zij 21 jaar was, en de door verzoekster neergelegde Djiboutiaanse identiteitskaart, uitgereikt in december 2016 toen zij 23 jaar was, die vermelden dat verzoekster een studente was.

2.4.8. Verzoeksters vage, wisselende en onverzoenbare verklaringen over haar levensloop en profiel zijn bezwaarlijk ernstig en halen op zich reeds haar geloofwaardigheid onderuit.

2.4.9. Verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat zij niet kan terugkeren naar Djibouti omdat zij er sinds haar gedwongen huwelijk in juli 2016 mishandeld werd (vragenlijst DVZ, 3.5; verklaring DVZ, vraag 31; notities, p. 11-12, 26).

2.4.10. Uit het visumdossier blijkt echter dat verzoekster op 10 augustus 2014 Ethiopië is binnengekomen en dat zij een Ethiopische verblijfsvergunning verkreeg op basis van het diplomatieke statuut van haar broer A.W.O.A.. Verzoekster werd tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals geconfronteerd met deze informatie (*"Wij hebben informatie dat u reeds sinds 2014 in Addis Ababa verblijft? [...] Wij hebben informatie dat u reeds sinds 2014 in Addis Ababa woont? [...] Wij hebben informatie dat u sinds 2014 over een verblijfsvergunning beschikt in Addis? [...] Indien hij pas in 2017 een verblijfsvergunning voor u aanvraag, waarom zegt het document dan dat u sinds 2014 een verblijfsvergunning heeft in Ethiopië? [...] Indien hij pas in 2017 een verblijfsvergunning voor u aanvraag, waarom zegt het document dan dat u sinds 2014 een verblijfsvergunning heeft in Ethiopië? [...] Uw eerdere verklaringen, namelijk dat u in 2017 deze Ethiopische verblijfskaart ontving, gaan in tegen uw huidige verklaringen waarbij u stelt dat u het document al in 2014 ontving? [...] Wij geloven niet dat u na 2014 nog in Djibouti geweest bent?"*; notities, p. 26-27), maar zij bleef volhouden dat zij voor het laatst in juli 2014 in Ethiopië op vakantie was (notities, p. 5-6, 26-27), in juli 2016 uitgehuwelijkt werd te Djibouti, tijdens haar huwelijk mishandeld werd, in januari 2017 haar gewelddadig huwelijk ontvluchtte en uiteindelijk op 30 mei 2017 Djibouti verliet en naar Ethiopië ging (notities, p. 11-12, 26-27). Verzoekster volhardt tijdens haar onderhoud manifest in bedrieglijke verklaringen.

2.4.11. In de brief van verzoeksters advocaat van 30 oktober 2018, toegekomen op het Commissariaat-generaal na het persoonlijk onderhoud, wordt uiteindelijk alsnog toegegeven dat verzoekster sinds 2014 in Ethiopië verbleef, bij een oude man aan wie zij reeds in 2014 werd uitgehuwelijkt en door wie zij werd mishandeld. Ter terechtzitting stelt verzoekster dat het *"normaal"* is dat alle Djiboutianen *"tijdens de zomer naar Addis Abeba gaan omdat het fris is"*. Nog daargelaten of alle Djiboutianen de financiële middelen hebben om naar Addis Abeba te gaan in de zomer, kunnen dergelijke verklaringen slechts bevestigen dat verzoekster uit een bemiddeld gezin afkomstig is, wat ook uit de visumdocumenten kan blijken.

2.4.12. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag nochtans ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat die haar asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over haar identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Een verzoek om internationale bescherming is een vraag tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. Bovendien geschiedt de behandeling van een dergelijk verzoek in vertrouwen. De Raad wijst er nog op dat verzoekster reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: *"U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen."* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd verzoekster herhaaldelijk geconfronteerd met de andersluidende informatie in het visumdossier (notities, p. 26-27). Op het einde van het onderhoud werd verzoekster nog gevraagd of zij opmerkingen had, maar zij liet na het bedrieglijk karakter van haar verklaringen toe te geven (notities, p. 29). Verzoekster kreeg aldus meermaals de kans toch nog de waarheid te vertellen, maar zij bleef vasthouden aan haar leugenachtige asielrelaas.

2.4.13. De uitleg in de brief van de advocaat van 30 oktober 2018 dat verzoekster *"aanvankelijk deze feiten gesitueerd heeft in Djibouti omdat zij de nationaliteit van Djibouti heeft en wou vermijden dat haar vrees bij terugkeer tav de Ethiopische autoriteiten zou nagekeken worden en niet tav Djibouti"* wijst erop dat verzoekster meende dat haar ware relaas geen aanleiding geeft tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.4.14. Verzoeksters huidige versie van de feiten - die niet aannemelijk gemaakt werden -, namelijk het huiselijk geweld binnen haar gedwongen huwelijk vanaf 2014, speelde zich af in Ethiopië, waaruit aldus geen vrees ten aanzien van Djibouti kan worden afgeleid. Immers, zoals ook aangebracht in de brief van 30 oktober 2018 van de advocaat, moet haar vrees ten aanzien van Djibouti, haar land van herkomst, worden getoetst.

2.4.15. De vaststelling dat verzoekster niet eerder hulp of bescherming zocht voor het huiselijk geweld binnen haar gedwongen huwelijk kan - *in casu* - de onwaarschijnlijkheid ervan aantonen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij nooit enige bescherming probeerde in te roepen voor haar situatie omdat ze bang was voor de reactie van haar *"adoptiefamilie"* (notities, p. 10). Verzoekster durfde het echter wel aan om een geheime relatie aan te knopen en naar haar geliefde en diens tante te vluchten (notities, p. 21).

Verder verbleef zij gedurende de zomermaanden bij haar stiefbroer A.O.A. in Addis Abeba, die wél goed voor haar was en haar uiteindelijk hielp naar Europa te vluchten (notities, p. 20, 27). De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoekster om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoekster om internationale bescherming mag worden verwacht dat zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

2.4.16. Verzoeksters relaas komt geheel verzonnen voor. Dit kan overigens ook blijken uit verzoeksters visumaanvraag, ingediend op 13 september 2017, waar zij verklaarde “single” te zijn, waardoor hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters (gedwongen) traditioneel huwelijk (notities, p. 14).

2.4.17. Waar in de brief van 30 oktober 2018 van de advocaat wordt aangehaald dat verzoekster niet kan terugkeren naar Djibouti omdat zij er geen netwerk of opvangnet heeft, herhaalt de Raad dat dit niet kan blijken uit verzoeksters werkelijk profiel en levensloop die uit haar verklaringen en documenten kan blijken. Aldus kan niet worden aangenomen dat zij in Djibouti geen netwerk zou hebben, in zoverre dit al nodig zou zijn teneinde in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verzoekster is een thans 26-jarige volwassen vrouw, die jarenlang privé-onderwijs genoot in Djibouti én in Ethiopië, die op 23-jarige leeftijd nog studeerde, die sinds 2014 met een verblijfsvergunning in Ethiopië woonde, die naar Europa reisde met een paspoort en visum en die hier een asielprocedure doorloopt. Voorts kan zij rekenen op de hulp van haar stiefbroer A.O.A., die in Ethiopië als “Third Secretary” van de “Permanent Diplomatic Mission of the League of Arab States to the Federal Democratic Republic of Ethiopia, AU and UNECA” werkt. Verzoekster kan bijgevolg bezwaarlijk menen dat zij zich niet zou kunnen vestigen in het land waarvan zij afkomstig is en dat zij alleszins niet om vluchtelingrechtelijke redenen verlaten heeft.

2.4.18. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekster niet alleen ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar profiel, levensloop en relaas, maar ook over haar reisweg. Zo liet zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat zij Djibouti op 30 mei 2017 verliet, naar Ethiopië reisde en in oktober 2017 met een smokkelaar naar een onbekend land in Europa reisde (verklaring DVZ, vraag 30-31), waarna zij een half jaar bij een Arabische man genaamd Mu. verbleven heeft alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaring DVZ, vraag 30). Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster daarentegen dat zij samen met haar stiefbroer A.O.A. naar een officiële plaats werd meegenomen, wellicht een ambassade, en dat zij samen met hem als toerist naar Europa vertrok (p. 24-25). Uit haar visumdossier blijkt dan weer dat verzoekster op 16 september 2017 met A.O.A. naar Praag (Tsjechië) zou afreizen. Verzoekster legt opnieuw bedrieglijke verklaringen af.

2.4.19. Dat verzoekster pas op 17 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl zij volgens haar verklaringen sinds oktober 2017 en volgens het visumdossier al sinds september 2017 in Europa zou zijn, bevestigt dat zij in werkelijkheid geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Djibouti. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster een half jaar wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen, wijst erop dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert de ernst van de door haar geschetste vervolging volledig.

2.4.20. De stellingen in het verzoekschrift dat het in Djibouti gebruikelijk is “om jonge vrouwen en meisjes uit te huwelijken aan een (veel oudere) man die zij niet kennen en waarmee zij eigenlijk niet willen huwen”, dat “reeds duizenden vrouwen hebben getracht om Djibouti om die reden te verlaten en zij vrezen voor hun leven bij een terugkeer omdat de echtgenoot uit zal zijn op bloedwraak” en “berichtgeving en bijvoorbeeld het vluchtelingenbeleid in Canada” (“Artikel: “1 in 6 female asylum seekers fleeing gender-based persecution”, K. Pauls, CBC News”) zou aantonen “dat er wel degelijk sprake is van ernstige vormen van huiselijk geweld en mishandeling in Djibouti”, zijn niet dienstig. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster zich in de bedoelde situatie bevindt, laat staan dat dergelijke algemene stellingen zouden aantonen dat zij in Djibouti werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, gelet op voorgaande vaststellingen.

2.4.21. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat zij *“getraumatiseerd is en dat het openlijk praten over haar problemen voor haar bijzonder moeilijk is”*, dat vrouwen in Djibouti *“sowieso minderwaardig”* zijn waardoor *“vrouwen veel minder geneigd zijn om te praten over hun problemen”* en dat het ook voor verzoekster *“niet eenvoudig is om over haar mishandelingen te praten”*, waarbij zij wijst op *“een Canadees artikel”*, stelt de Raad vast dat verzoekster geen medisch attest neerlegt over haar geestelijke/cognitieve toestand en dat zij dit evenmin zelf aanhaalde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Noch uit enig stuk noch uit haar eigen verklaringen blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure of dat de door haar voorgehouden trauma's van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Integendeel verzoekster was ook ter terechtzitting bijzonder uitgesproken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan enkel worden afgeleid dat verzoekster de kans kreeg om te praten over haar problemen en dat zij deze mogelijkheid benutte, ook wat betreft de beweerde geweldplegingen binnen haar adoptiegezin en haar huwelijk (notities, p. 7-10, 12, 14). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

2.4.22. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het verwijzen naar algemene informatie, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.23. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Djibouti een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK